

LUČ

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

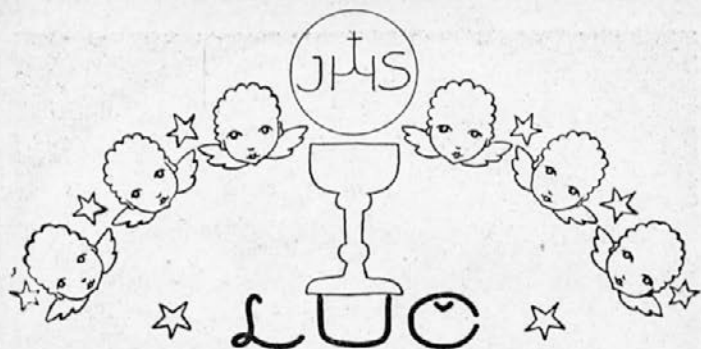
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* *Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.*

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO III.

NOVEMBER 1937

Štev. 3

Kanglica za verne duše

(Urednik.)

Novembrskega večera so se zbrali vnučki in vnučkinje okrog svojega dedka, ki jim je govoril zelo resno o ubogih dušah v vicah, kako so te sirote zapuščene in koliko trpijo. Otroci so zvesto poslušali in njih nežna srčeca so bila polna sočutja. Preudarjali so, kako bi siroticam mogli pomagati.

Pa pravi mali Francek: »Ko bi mogel do njih, bi vzel svojo kanglico in bi toliko časa vlival vodo nanje, da bi ogenj pogasil.«

Seveda so se Francku vsi ostali otroci glasno zasmejali in mu dopovedali, da teh stvari sploh ne razume in naj molči.

Dedek pa pravi: »Ni lepo, da se Francku smejete. Pobič je hotel trpečim dušam v vicah pomagati. Sicer je resnica, da tega ognja ne more noben človek pogasiti, vendar pa misel o kanglici za verne duše ni napačna.«

»Kakšna kanglica pa naj bi bila to?« vpraša Minka začudeno.

Dedek se nasmehne in pravi: »To je kanglica, ki je napolnjena s sveto vodo. Ta sveta voda pa so očenaši, rožni venci, litanije, obiski pri Jezusu, svete maše, sveta obhajila, premagovanja in dela usmiljenja. Vidite, to je sveta voda v kanglici za verne

Otroci so zvesto poslušali...

duše. Ta voda pa more pogasiti ogenj vic, oziroma more ohladiti žgoče bolečine ubogih trpečih duš.«

»Zdaj pa vidim,« pravi Jerica, »da Francek ni tako neumno govoril. S tako sveto vodo bom pa tudi jaz tolažila duše v vicah.«

»Jaz tudi, jaz tudi,« so vzklikali tudi ostali otroci.

»Začnimo takoj zdaj,« pravi dedek. »Pokleknimo in zmolimo sveti rožni venec za verne duše.«

Vsi so navdušeno vzeli v roke kanglico za verne duše in zlivali na žgoče plamene hladilno vodo sv. rožnega venca.

*

Še ti vzemi to kanglico v roke. Uboge duše v vi-
cah se ti bodo izkazale hvaležne s tem, da bodo pri
Jezusu zate prosile.

Joža Vovk:

Otrokova molitev

*Očka moj mi vedno toži, Jezus, ti si gospodar,
da so težki časi zdaj, očka naj ne bo brez dela,
da težko nam služi kruha, da bo hiša vsa vesela,
težje kot ga je nekdej, kruha dal nam boš vsekdar.*

*Mati moja vedno toži, Jezus, daj, da moja mati
da so težki časi zdaj, nikdar več ne bo jokala,
da težko obleko šiva, da bo pela in šivala,
težje kot jo je nekdej, da vesel bo dom vsekdar.*

Sv. Elizabeta Turingijska

(19. novembra.)

Sv. Elizabeta je bila kneginja. Živel je na gradu
S wartburgu. Ljubila je Jezusa iz celega srca in za-
radi njega je ljubila prav izredno Jezusove prijatelje
— ubožčke. Kadarkoli je videla kakega siromaka, je
postala žalostna in ni mirovala prej, dokler mu ni
pomagala.

Njeno ljubezen do ubogih je božji Zveličar blago-
slovil z dvema čudežema.

Nekega dne je stopala Elizabeta s svojega pre-
krasnega gradu po ozki strmi poti v dolino k tistim
siromakom, ki so se sramovali prosjačiti. Pod svojim
dragocenim plaščem je nosila kruh, meso in jajca.
Naenkrat stoji pred njo grof Ludvik in se zelo začudi,
ko zagleda svojo mlado ženo s težkim tovorom oblo-
ženo. Pa ji pravi: »Pokaži, kaj nosiš!« Elizabeta pa se
je prestrašila in je stisnila plašč na prsi. Ludvik po-
gleda v plašč in kar ostrmi, ko vidi v njem nedopo-
vedljivo lepe bele in rdeče rože. To se je zgodilo v
zimskem času.

K Elizabeti je prihajala vsak dan velika množica ubožcev.

K Elizabeti je prihajala vsak dan velika množica ubožcev. Nekoč pa je prišel k njej gobav človek. Grajski služabniki so se prestrašeni razbežali na vse konce in kraje, kneginja pa ga je lepo umila in ga zaradi pomanjkanja prostora položila v posteljo svojega moža. Ko pride grof Ludvik domov, mu služabniki povedo, kaj je storila Elizabeta. Ves jezen stopi

Ludvik pred svojo ženo in jo vpraša: »Kdo leži v moji postelji?!« Grofinja mu odvrne čisto mirno: »Križstus križani.« Grof odgrne odejo in zagleda namesto gobavca — križanega Odrešenika.

Zdaj veš, kako boš Jezusa najbolj razveselil. Posnemaj sv. Elizabeto v njeni ljubezni do bližnjega. Stori kar hitro trdni sklep, da boš naredil ta mesec veliko veselje ubožčku, ki ga dobro poznaš. Če imaš shranjenega kaj denarja, pa ga vsaj majhen del porabi za uboge. Doma visi v omari tvoja ponošena obleka. Ti pa poznaš otroka, čigar obleka so same cape. Prosi mamico, če bi smel ponošeno obleko darovati siromašnemu otroku.

Odprti srce ubogim in Jezus bo odprl svoje božansko Srce tebi ter te bo poplašal, kot je poplašal sv. Elizabeto. Kar storiš ubožcem, storiš križanemu Odrešeniku.

P. KRIZOSTOM:

Zgodba o rdečih rožah

Ob poti stoji križ; na njem visi Odrešenik s široko razprtimi rokami in poveša svojo s trnjem ovenčano glavo globoko na prsi.

Spodaj je na križ pritrjena tabla z napisom: »Ali greš tudi ti mrzel mimo?« Spredej stoji klečalnik.

Veliko jih je, ki hite mrzli mimo, ne da bi se vsaj za hip ozrli na trpečega Zveličarja. Nekateri se rahlo dotaknejo klobuka ali pa se prav površno pokrižajo.

Pridejo pa tudi taki, ki pokleknejo za par trenutkov pred sveto razpelo ali vsaj z vročim zdihljajem Gospoda pobožno pozdravijo. Včasih se ustavi tam dober otrok, pobožna mladenka ali stara ženica, ki ozaljša križ s cveticami.

Danes zjutraj je hitela mimo deklica, tako čista in lepa, kot mlado jutro samo. Imela je v roki šopek krvavordečih rož. Pred križem je pokleknila ter pri srčno pozdravila Gospoda. Ko pa je vstala, je rekla: »Dobri Odrešenik, vzemi te rože za jutranji pozdrav. Namesto mene naj dehte ob tvojih svetih nogah.«

Vzela je tri najlepše rože in jih pritrdila na prebodene Jezusove noge. Še enkrat se je ozrla z ljubezni polnim očesom na Odrešenika in je odbrzela.

In rože, s svežo roso preprežene, so žarele in dehtele kot prijetno kadilo Stvarniku v slavo.

Pa prisijalo je vroče sonce in rože so trudne pobesile svoje lépe glavice.

Križu se približa mladenič, popotnik — brat, ki mu je cesta sestra, truden, raztrgan. — Temen in nemiren je njegov pogled — to je take vrste človek, ki ga nihče rad na samem ne sreča.

In vendar ni to zloben človek, le lačen je, zanemarjen in razcapan.

Pa je otrok dobrih ljudi. Doma ima očeta, ki stoji v lastni delavnici s šestimi pomočniki. Edini sin, pa je šel od doma zaradi svoje trme in ošabnosti. Oče je z njim pretrd, tako je mislil — zavrela mu je vroča kri in šel je v široki svet.

Toda sreča ni šla ž njim. Valovi življenja so ga premetavali na vse strani, dokler ga niso vrgli na cesto, kjer ga je pričakovala prijateljica — beda.

Že davno se je skesal zaradi svoje trme, že davno je zlomil svojo ošabnost. O kako rad bi se vrnil domov!

Doma pa žalujeta za izgubljenim sinom oče in mati.

Globoko sklonjen, ves siv in mrk, je zaklenil oče svojo žalost vase. Že vidi, kako pada ponosno njegovo premoženje v tuje roke.

In mati? Njene krvave oči kriče o notranji boli. O, mati bi mu odpustila vse, kar je zagrešil v svoji mladostni lahkomiselnosti — mati odpusti vedno.

Pa tudi oče bi ne zavrgel edinega skesanega sina.

»Ali naj grem domov?«

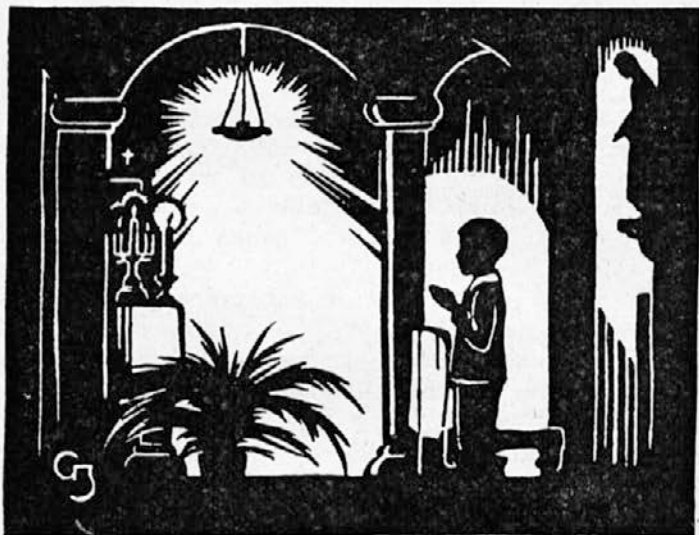
Kolikokrat se je mladenič tako vprašal z velikim hrepenenjem v svojem srcu. Toda odgovor je bil vedno isti: »Ne! Sram me je. Kaj bi rekli domači, če stopim tako zanemarjen prednje!«

Zadnji ostanek ošabnosti in trme mu tega ne dovoli.

Ne! Nikdar! Prej se moram dostojno obleči. V mestu si poiščem dela — — —

Tu se mladenič obupno zakrohota.

Delo! O kolikokrat je to že poskušal dobiti, toda povsod so ga nezaupno odslovili. Sicer pa ni to prav nič čudnega, zakaj njegov nemirni, temni pogled je vzbujal le nezaupanje.

»To je angel,« so govorili ljudje...

Dva dni že ni nič toplega zaužil. Komaj se še premika.

Naenkrat se mu stemni pred očmi. Opoteče se proti križu.

Glej, tam je prostor, kjer se odpočijem.

Boječe in le za hip pogleda visečega Kristusa, sede na klečalnik, s hrbtom pa se nasloni na deblo križa.

Izmučen zapre oči in čaka, da mine omotica.

V dušo pa se mu priplazijo zopet hudobne misli.

Kako bedno je vendar to moje življenje! V vročini in mrazu, v dežju in snegu se klatim ves sestradan po cesti.

Ali ne bi bilo bolje, da napravim vsemu temu konec — tam na onile lipi? — Kdo bi za mano žaloval? Nihče!

Nihče?? — O pač — mati bi si izjokala oči in oče bi utrujen zdrknil v grob.

Kako sem mogel vendar tako globoko pasti!

Pred dušo mu zaraja njegova nedolžna otroška doba. »To je angel,« so govorili ljudje, ko so ga videli vsako jutro streči pri sveti maši. — In prvo sv. obhajilo! Moj Bog, kaj bi rekel stari župnik, če bi videl svojega dobrega, gorečega prvoobhajanca v tej strašni uri!?

Vse je minilo, vse ugasnilo — sreča najlepšega dneva v življenju, sveti sklepi, vélika prisega — — —

»Moje zlato detinstvo! Moja nedolžna mladost! Moja sveta pomlad!« je stokal nesrečni mladenič, krčevito sklepal roke in pritiskal čelo na križ.

Poteptana je nedolžnost, vse pomladne cvetice so zvene, belo svatovsko oblačilo je omadeževano. In on sam se je pogreznil v najglobokejši prepad.

Izgubljen! Pogubljen! —

Tedaj pa se zdrzne. Nekaj mehkega hladnega drsne preko njegovega vročega čela in mu pade na roke.

Prestrašen pogleda. — Kri! Kri! — — Zares rdeče krvave kaplje so bile to.

Zopet! — Ves zmeden se ozre kvišku in zagleda krvavordeče rože na Jezusovih nogah. Sonce je vzelo tem cvetkam moč, pa so se vsule in njih listi so padli kot krvave kaplje na mladeničevo čelo in na njegove roke.

Zazdelo se mu je, kot da teče kri iz prebodenih nog Njega, ki je hodil v življenju z ranjenimi nogami preko trnja in bodečega peska ter iskal v puščavi izgubljeno ovčico.

»Očisti me, Gospod, s svojo Krvjo!«

Ali ni tako molil dan za dnem pri sveti maši?

Jezusova Kri! — Da, Jezusova Kri ga more očistiti, Jezusova Kri ga more zopet ozdraviti. »In naj so tvoji grehi rdeči kot škrlat, beli bodo kot sneg.«

Dvignil se je ter pokleknil pred Križanega.

Zadnji rožni listi so se vsuli izpod Gospodovih nog in obležali na njegovih sklenjenih rokah.

Ali ni to znamenje od zgoraj?

Ali je mogoče? Ali ne čuje čisto razločno mehki glas s križa?

»Pogum, sin moj! Tudi zate je tekla moja kri. Tudi za teboj sem šel skozi puščavo tvojega življenja. Tvoja beda, tvoje uboštvo, tvoj grenki kes, tvoje hrepenenje po domači hiši — ali nisi čul iz vsega tega moj klic, ki te je vabil nazaj? Dolgo si se upiral. Zdaj pa je prišla ura milosti, ki te je premagala — — — Sin moj, veš, da imam moč, kamene vzbujati k življenju, in umirajočim rožam morem dati moč, da ti govorijo o moji ljubezni. — Poglej moje razpete roke — vedi, da čakam nate! — Ali boš šel mrzel mimo?«

V bridki boli se je zgrudil mladenič na tla in iz najgloblje globine njegove duše mu je privrel krik:

»Moj Jezus, usmiljenje!«

Njegov angel varuh se je sklonil tedaj čezenj in je peljal izgubljenega, pa zopet najdenega domov.

Krvavordeče rože — predragocene kaplje Jezusove Krvi so ga rešile večne pogube.

Od pastirja do papeža

Francišškanski pater je prišel v pokrajino, kjer je paslo več pastirjev živino svojih staršev. Pod košatim drevesom je sedela gruča fantičev. Redovnik jih ljubeznivo prosi, naj mu pokažejo pot do bližnjega sela. Toda nobeden ni hotel tega storiti. Prvi pravi: »Od svoje živine se ne smem ganiti.« Drugi: »Vrniti se bom moral domov.« Tretji: »Me noga boli.« Četrti je pa odkrito rekel: »Ne ljubi se mi.«

Vse to je opazoval iz daljave mali Feliks. Ni sicer mogel razumeti razgovora, a uganil je precej, zakaj gre. Urno je stekel proti tujcu, ga prijazno pozdravil in se mu ponudil za kažipota. Redovnik je bil prijaz-

nega pastirčka zelo vesel in hvaležno je ubral ž njim pot proti bližnjemu selu. Spotoma se je pastirček patru popolnoma razodel: povedal mu je, kako uboge starše ima in da služi pri bogatem posestniku kot svinjski pastir. Duhovnik je občudoval dečkovo bistroumnost in ob slovesu ga je povabil, naj pride o priliki v samostan, morda ga bodo predstojniki sprejeli v službo.

Deček je res prišel. V začetku je pomagal v kuhnji, pozneje pa so ga patri vzeli v šolo. Postal je redovnik in zelo učen gospod. Ostal pa je vedno ponižen, postrežljiv in vljuden. Kdor ga je poznal, ga je vzljubil.

Od ene časti se je dvignil do druge, postal je škof, kardinal in leta 1585. celo papež. Nadel si je ime Ksikst V. in je vladal sveto Cerkev pet let. Ustanovil je nadbratovščino pasu sv. Frančiška, ki jo imenujemo pri nas zvezo Frančiškovih križarjev in sestic sv. Klare. — Ponižnost, postrežljivost in vljudnost so dvignile siromašnega pastirčka na papeški prestol.

Deček se je ponudil patru za kažipota.

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

Vprega je bila pripravljena. Badluk je hotel izrabiti čas, dokler je sneg še trd, in je naložil na sani ves lovski plen dolgih desetih mesecev: štiri medvedje kože in ducat kož bele lisice.

Zdaj pa bo vse to odpeljal v najbližjo trgovsko postajo Dubantovo jezero. Nazaj pa bo pritorvil kavo, sladkor, konzerve in biserno ogrlico za Vomo, pa vezano jopico za

mater. Zase — o ponos in sreča — pa bo kupil uro! Kako ga je mikala skrivnostna stvarca, ki je govorila tik tak tik tak in sta se ji kazalca premikala kakor nekaki tačici!

Voma in mati sta mu dali še zadnja naročila, Kimi je s pogledom ljubeče pobožala psička Jumika, ki ga je Voma držala v naročju in stiskala k sebi, in že jima je Badluk v divjem diru preko neizmernih belih planjav izginil izpred oči.

Tako srečen je bil, da še čutil ni vetra, ki mu je bičal obraz.

Ako bodo psi dobro vlekli, utegne priti do trgovske postaje že naslednji večer. Mraza se ni bal. Saj je imel s seboj šotorček iz kože morskega psa, da lahko v njem prenoči, kožuhi na saneh pa mu bodo topla odeja.

Tam doli pa bo mogoče srečal belca in ga poslušal kako govori o stvareh po smrti, vse drugače ko strašni čarovnik, ki ga vedno prepričuje, da duša njegovega očeta ne najde pokoja.

Seveda je bila ta pot kaj nevarna in mladi Eskim je moral zbrati ves pogum in odločnost, da si je sam upal tako daleč. Vendar pa je naslednji dan, kakor je bil izračunal, Badluk od daleč zagledal čudne kočice, iz katerih sestoji eskimska vas Dubantovo jezero.

Ustavil je svojo pasjo vprego pred zidano trgovsko postajo, raztovoril sani in vstopil. Zvedavo si je ogledal gospodarja trgovske postaje, da bi se prepričal, kakšen človek je. Na srečo je bil pošten in dober, zato si je Badluk mogel nakupiti veliko zalogo živil.

Nato je izbral lepo vezeno jopo z dolgimi resicami za svojo mater, biserno ogrlico škrlatno rdeče barve za sestro Vomo, potem pa se mu je izpolnila še največja želja, ki je o nji toliko sanjal: kupil si je uro!

A belca, ki je vedel povedati toliko lepega, ni bilo nič več v Dubantovem jezeru in to je Badluku kalilo veselje. Naložil je svoje zaklade na sani, dal psom jesti in se pripravljaj, da odrine, ko naenkrat zasliši glasen prepir.

Neki belec, ki ga je bil videl v trgovski postaji, je ves togoten prihitel iz neke lesene bajte in spotoma nekoga za seboj glasno zmerjal.

Ko je stopal mimo Badlukove vprege, je nevoščljivo pogledal njegove sani, otovorjene z živili.

Bil je majhen in čokat, a čvrst in močan. Obraz je imel potuhnjen, kar ni Badluku prav nič ugajalo. Pa vendar se ni Badluk kar nič obotavljaj, da mu ne bi zastavil vprašanje, tako zelo rad bi o misijonarju kaj zvedel.

»Ali veš, kje je belec z dolgo črno sukunjo?«

»Misijonar?« ga posmehljivo vpraša tujec. »Odšel je proti severu, menda Eskime spreobračat, hahaha!«

Badluku je obraz kar žarel od veselja.

Morda je pa le držal obljubo in pride k nam, misli sam pri sebi, potem pa tujca še enkrat vpraša: (Dalje.)

Francé Kunstelj:

Mladi misijonarji

Otroški prizor.

Ivan, Polde, Tonček (pojo):

Luč nebeška zažarela
v jaselcah je Detecu,
nas pa radost je prevzela,
vse smo dali Jezusu.
Radi, radi bi še dali,
prosimo pri vas za dar;
saj smo sveti trije kralji
Gašper, Miha, Boltežar.

Peter: Bo že šlo. Pesmi nikar ne pozabite. Če bi enemu zmanjkalo, naj pa drugi bolj poprime.

Vsi: Brez skrbi.

Peter: Moramo hitro na delo. Polde, ali greš z mano?

Polde: Grem.

Tonček: Smem tudi jaz?

Peter: No, Boltežar, pa pojdi.

(Polde, Tonček in Peter odidejo s hruščem in smehom.)

Ivan (hodi po sobi in si veselo mane roke): Ha, hal To nas bodo gledali, ko bomo šli koledovat!

Stanko (vstane in se približa Ivanu): Ivan!

Ivan (se zdrzne): Moj Bog, kako si me prestrašil! Mislil sem, da si tudi ti odšel.

Stanko: Ivan, nikar se ne prenašli!

Ivan (začudeno): Pa zakaj si tako žalosten, Stanko?

Stanko: Moram biti — zaradi tebe...

Ivan: Zaradi mene?

Stanko: Ko bi bil jaz na tvojem mestu, ne bi šel koledovat.

Ivan: Zakaj ne?

Stanko: Kam bo šel denar, ki ga boste nabrali?

Ivan: Nogometno žogo bomo kupili.

Stanko: Ali veš, kaj je prav za prav koledovanje?

Ivan: Vem. Gospod katehet nam je dejal, da so bili prvi koledniki sveti trije kralji in da so bili le-ti prvi sejalci božje besede: Kristusa so ponesli v svet, Njegovo luč in resnico. Bili so tako rekoč prvi misijonarji.

Stanko: Tega si pa nisem mislil, da si si tako dobro zapomnil.

Ivan: Gospoda kateheta vedno rad poslušam.

Stanko: Vidiš, Ivan, če bi šel jaz koledovat in bi kaj zaslužil.

Ivan: Kam bi vtaknil denar?

Stanko: Dal bi ga za misijone.

Ivan: Jaz pa nimam besede pri našem koledovanju. Saj bi navsezadnje mogoče...

Stanko: Mogoče...

Ivan (nemirno hodi po sobi.)

Stanko (čez čas): Ivan!

Ivan (molči.)

Stanko: Ivan!

Ivan: Kaj me vznemirjaš. (Jezno.) Tako sem bil pravkar vesel, pa si me zmotil.

Stanko (čez čas): Daj mi spominsko knjigo!

Ivan (mu jo da.)

Stanko (pri mizi): Poglej, Ivan! Kaj nič ne premišljuješ o tem, kar je tu notri napisano?

Ivan (gre k mizi): Kaj?

Stanko: Čudne besede. (Bere.) Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha... Dobremu učencu v spomin napisal gospod katehet... Ali še veš, o čem sva midva nekoč sanjala, ko sva se igrala prav v tej sobi? Ti si bil misijonar sveti Frančišek, jaz pa tvoj pomočnik. In stopil si na stol in govoril... (Dalje.)

Pikec in Pokec

(Piše urednik.)

3.

Srečno sta dospela do žabje kraljice. Njeno veličanstvo je sedelo na starem čevlju, ki je služil za prestol. Ko sta naša dva junaka dospela v bližino žabje vzvišenosti, sta se trikrat priklonila prav do tal. Dobro sta poznala namreč dvorne običaje. Toda žabja kraljica je bila videti kaj pónosna in se za dvorjenje Pikeca in Pokca niti zmenila ni.

»To je pa ošabna kraljica.« je šepnil Pikec, »kar kvišku strmi in za najino prizadevanje nima smisla. Veš kaj, zbudiva jo iz zamaknjénja.«

Oba pobiča sta tedaj z združenimi močmi zatrobila:

»Hola, hola, slavna kraljica, ali spiš?«

Kraljica se je zganila in pomilovalno pogledala oba dečka, kot bi hotela reči: »Frkolina, da si le upata misliti kaj takega o meni. Poštena kraljica nikdar ne spi.«

Prebrisana fantiča pa sta se pričela kraljici znova priklanjati, kar je njeni nečimrnosti očividno ugajalo in potolažilo njeno užaljeno srce. Naravnost očarana pa je bila, ko je Pokec nad vse vljudno povzel besedo in nagovoril njeno veličanstvo s sledečimi besedami:

»Prejasna vladarica morja. Dovolite, da se vam predstaviva: jaz sem Pokec, tu poleg mene pa stoji moj bratec, ki mu je ime gospod Pikec. Sva po poklicu bankirja. Do zdaj sicer nimava še nobenega denarja, upava pa, da nama ga bo prejasni morski kralj podaril v obliči. Toda tare naju velika skrb, kako priti do morskega kralja. Slišala sva o vašem plemenitem kraljevskem srcu in sklenila sva, da stopiva pred vaše prejasno obličje in prosiva pomoči. Prepričana sva, da nama pomorete.«

Zabja kraljica se je prijazno nasmehnila. Tako je še ni nihče po-

častil. Odprla je svoja široka krajevska usteca in na vso moč grdo zaregljala. Par trenutkov nato sta pridirjala k njej dva morska konjiča.

Fantka sta se vljudno zahvalila, se zavih-tela na konjiča in v naglem diru zletela proti cilju. Ali si morete misliti lepše poti, kot je bila ta? Dečkoma ni bilo treba skrbeti, če sta jo ubrala v pravo smer, zakaj konjiča sta bila spretna in sta poznala vsako morsko stezico. Pikec je dvignil visoko svoj dežnik in je zvonko zavriskal, Pokec pa je zapel veselo pesem.

Toda nesreča nikdar ne počiva. Naenkrat sta dečka zagledala pred seboj zevajoče žrelo ogromnega kita. Morska konjiča sta drvela tej strašni pošasti naravnost v goltanec. »Vsi

svetniki, pomagajte!« sta zavpila siromačka v smrtni grozi in skočila z nazobčanih hrbtov konjičev. Prav zadnji hip je bilo to. Če bi le eno sekundo še odlašala, pa bi romala z morskima konjičema vred v nenasitno žrelo te strašne pošasti. (Dalje.)

Albina Zakrajšek:

Metkina prošnja

»Mamica, prosim, povej mi ti,
kdaj Jezusa dobrega Srček boli?«
»Če kdo ga hudo razžali,
če smrtni greh naredi.«

»Mamica, prosim, povej mi še to,
kdaj sméje se Jezusa jasno oko?«
»Kadar ga ljubiš in moliš,
kadar mu služiš zvesto!«

»Mamica draga, le moli z menoj,
da Jezus ostal bo vekomaj moj?
da vedno Srce veselo mu bo,
da vedno smehljalo se bo mu oko.«

Pošta malega Jezusa

Prečastiti gospod urednik!

Tudi na Dobrovi smo lučkarji doma. Do zdaj se še nobeden ni nič oglasil, sem se pa jaz toliko opogumila, da Vam povem, da z velikim veseljem prebiramo »Lučko« in tudi Jezusove dneve redno izpolnjujemo.

Mislila sem, da nas boste med šmarnimi mašami kaj osebno obiskali, pa Vas ni bilo nič na božjo pot. Letos smo imeli poseben namen, da zadostimo Jezusu za veliki vlom, ki se je izvršil v naši cerkvi. Zadnjo nedeljo, na praznik Imena Marijinega, smo imeli vsi farani skupno zadostilno sv. obhajilo. Veselila sem se popoldanske sklepne procesije, pa je bilo tako slabo vreme, da se ni mogla vršiti. Prevzvišeni so pa rekli v govoru, da je tudi to žrtev, ki naj jo darujemo Bogu.

Imamo tudi Marijin vrtec. Vsak mesec se zberemo. Tam g. katehet vsakokrat kaj lepega povedo in nas opominjajo

k lepemu življenju. Spominjam se Vas v molitvi pri Mariji dobrovski. Tudi Vas prosim, da se spomnite vseh dobrovskih lučkarjev pri sv. maši, da bomo šli srečno skozi življenje.

Vas vdano pozdravlja
Oven Terezija,
učenka 5. razr. osnovne šole na Dobrovi.

Opis naslovne slike

Slika nam predstavlja Jezusa, ki drži v desnici luč. Ta luč je srce Jezusa Kristusa, ki sveti v temni noči življenja ljudem. Srečen je človek, ki hodi za to lučjo do konca svojega življenja. Kako boli božje Srce, da mnogi odpadejo od te luči in zabredejo v temno noč sveta. Strašen bo konec takega človeka. Jezus pošilja žarke tudi v otroška srca.

Dragi otroci, svoja otroška srca moramo dati Jezusu. Tega darila bo Jezus zelo vesel.

Luč presvetla v srca sije
v temni noči kaže pot,
vodi vse nas do Marije
v svetu brani temnih zmot.
Jezus sladki naš pastir
ti varuj srce naše,
da živimo pri Bogu mir
s teboj na večne čase.

Levart Francka,
uč. 3. r. v nar. šoli v Žičah.

Naši rajni prijateljčki

† **Marija Smole.** Proti koncu minulega šolskega leta nas je za ta svet zapustila dobra in marljiva deklica Marica Smole, učenka 3. razreda krčevinke šole pri Mariboru. Bila je tihega in mirnega značaja, rada je hodila v šolo, v kolikor je ni zadrževala huda in nevarna bolezen — kostna jetika. Vsi smo na njej občudovali veliko potrpežljivost v vsej njeni dolgotrajni boleznini. Četudi je mnogo trpela, vendar zlepa ni bilo slišati stokanja iz njenih ust. Veliko veselje je imela s prejemanjem sv. obhajila in rednim čitanjem »Luči«. Kljub iskanju zdravja v bolnišnici in pri zdravnikih je vendar morala zapustiti to solzno dolino, zapustiti skrbne starše, šolo in učence ter se preseliti v nebesa k božjemu Ženinu čistih nedolžnih duš. Zdaj se veseli in raduje v raju ter moli tam za svoje dobre starše in vse, ki jih je tu poznala, da bi tudi mi vsi nekoč prišli v sveta nebesa.

Anica Rumpf,
učenka 6. razr. v Krčevini pri Mariboru.

***Ta mesec izpolnajte
z vso vnemo „Jezusove dneve“
v prid ubogim dušam v vica***

